

Még a halottaknak is van mitől félniük...

tizenhat lélek

SIXTEEN SOULS

fine selection

ROSIE TALBOT

ROSIE TALBOT

SIXTEEN
tizenhat lélek
SOULS

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

I

CHARLIE FRITH KÍSÉRÉSE

A NEMRÉG ELHUNYTA NYUGTALANÍTANAK A LEGJOBBAN. Az idősebb szellemek nem olyan rosszak. Mindig zekét és harisnyát, vagy fűzőt és széles szoknyát viselnek, így könnyű elkerülni őket – lesütöm a szemem, fülhallgatót dugok a fülembe, és sejtelmük sincs róla, hogy látom őket. De a közelmúltban elhunytak úgy néznek ki, mint bárki más, és ez teszi őket olyan veszélyessé.

Csak annyit kószálok York óvárosában, amennyit feltétlenül muszáj, és soha nem megyek egyedül. Ma Heather lépked mellettem, ahogy óvatosan haladok a középkori hangulatot árasztó Shambles utca környékén. Sztetoszkópja belegabalyodik a kórházi igazolványát tartó sárga nyakpántba. Semmit sem változott a halála óta eltelt hat év alatt: ugyanaz a kócos copf, csinos, pufók arc, szürke, magas derekú nadrág és gyűrött ing, az ujja időjárástól függetlenül felhajtva. Azon a mézédés hangján fecseg, én pedig nem igazán figyelek rá, de hagyom, hogy záporozzanak a szavai, és megyek tovább, próbálom leplezni az enyhe lábfájást, ami a busz óta kínoz.

A múltábaim elkezdtek dörzsölni. Dupla tokot kellett volna felvennem, de az már túl szoros lenne, ami a nap végére fájdalmat okozna.

Most már nem tehetek semmit. Soha nem veszem le nyilvános helyen az alsó lábszáraimat, főleg mióta az ikrek nekiestek anyu csillámos lakkjaival. Most rózsaszín és lila csillámok vannak a tartókon.

Továbbmegyünk a macskaköveken. A régi faszerkezetű épületek az ég felé magasodnak, mintha a napfényért versengenének. Olyan érzés, mintha a házsor két oldala egymás felé dőlne, mintha az ékszerbolt arra készülne, hogy megsúgjon egy titkot a szemközti karamellkészítőnek. Itt semmi sem egyenes, sem a falak, sem a zömök ajtófélfák, sem az üvegtáblák a furcsa viktoriánus kirakatokban. Némelyikük fölött pitét vagy pajzsot formázó fémtáblák lógnak, amiket díszes fémkonzolokkal rögzítettek a téglából, vályogból és fából készült falakhoz, amely falak utoljára több száz éve voltak valóban tiszták.

A történelem úgy járja át a levegőt, mint egy szag, amitől nem lehet szabadulni. Itt született Guy Fawkes¹, itt akasztották fel Dick Turpint², és itt végezték ki Clitherow Szent Margitot³ a saját háza ajtajának súlya alatt. Így nem meglepő, hogy majdnem olyan sok itt a szellem, mint a turista.

Gyakran mondják, hogy tizenhat évem ellenére lélekben sokkal öregebb vagyok, de tévednek. Nem tartozom a Vén Lelkek közé. Igazából mindent megteszek, hogy ne is találkozzam velük.

Ki kell kerülnöm egy szörmegalléros köpenybe bújt szellemet, és hirtelen érdeklődést színlelek a kirakatban lévő színes zászlófüzérek és rugdalózók iránt. Ezután hátrafordulok, mintha hallottam volna, hogy valaki a nevemet kiáltja, mindezt csak azért, hogy egy

¹ 1605-ben több társával merényletet kísérelt meg I. Jakab angol király ellen, 1606-ban felakasztották.

² Legendás híró tolvaj, 1739-ben felakasztották.

³ A katolikus egyház vértanúja, katolikus papok bűjtatása miatt 1586-ban a testére helyezett súlyok segítségével eltörték a gerincét.

nyakfodros nő ne ütközzön belém. Ellentétben a többi élő emberrel az utcán, én ugyanolyan szilárd lennék számára, mint ő az én számomra.

Ez az ára annak, hogy látom a halottakat. El tudnak tűnni a falakon keresztül, át tudnak menni az átlagos embereken, én viszont hús-vér test vagyok számukra. Megérinthetnek. Bánthatnak. A holtak nagyon követelőzőek tudnak lenni, nem beszélve arról, hogy veszélyesek, ha túlságosan elragadtatják magukat, és én nem tudok lelécelni, mielőtt kiszívnák a véretem.

A fenébe is.

Szívesebben elbuszoztam volna a Monks Cross bevásárlóközpontba, ahol a burkolat egyenletesebb, és kevesebb szellem van, de Heather ragaszkodik ahhoz, hogy felkeressük az egyik itteni boltot.

– Mi a véleményed a figurás könyvtámaszokról? – Fél lépéssel mögöttem jön, és úgy viselkedik, mintha egy zavarodott szellem lenne, aki kétségbeesetten próbál kommunikálni az élőkkel. A halottak ugyanolyan gyakran kísértenek embereket, mint helyeket. Elvégre nem sok programjuk lehet, csak lófrálnak és panaszkodnak, még akkor is, ha rajtam kívül senki sem hallja őket.

Nem válaszlok Heather kérdésére, ostobaság lenne beszélgetni egy szellemmel egy ilyen kísértetjárta utcában. Ő azonban tovább beszél, egy ajándékoktetejből álló listát sorol, én pedig úgy teszek, mintha fogalmam sem lenne róla, hogy ott van, egészen addig, amíg váratlanul el nem hallgat. Nem tudom megállni, hogy ne kövessem a tekintetét egy fiúig, aki egy közeli bolt ajtókeretének támaszkodik. A nyomornegyedek gyermeke, elfagyott ujjakkal, cipő nélkül, csontsovány, reszkető testén bűzös rongyokkal.

Nincs hatodik érzék, nincs gyengéd kopogás a koponyám belsejében, vagy valamiféle hátborzongató érzés, hogy valami túlvilági

ólálik a közelben. Az ilyen érzések csak a könyvekben és a filmekben léteznek. A gyerek ugyanolyan valóságosnak tűnik számomra, mint bárki élő, de aztán bakancsok és edzőcipők vonulnak át rajta, és félig eltűnik a szemem elől.

Jeges félelem árasztja el a testemet. Heather eltakarja előlem a gyereket, és addig beszél hozzám, amíg már nem hallom a szívverésemet.

Háromféle szellem létezik: szabad, láncra vert és hurokba került szellemek, de a hurokba kerültek a legrosszabbak. Haláluk emlékének csapdájába estek, és nem is tudják, hogy meghaltak, hogy a mi időnkön és helyünkön túl, egy saját buborékban léteznek. De néha a személyes valóságuk átkerül a mi világunkba, és ez nagyon rossz hír számomra.

Elfordulok, a büntudat összeszorítja a mellkasomat.

Vigyáznom kell a valóságérzékelésemre.

A lábam beleakad a járda szélébe, és megbotlom. Heather odaugrik, és megragadja a karomat, segít végigbotorkálnom ezen a lehetetlen macskaköves aknamezőn. Végigpásztázom a keskeny főutcat, remélve, hogy senki sem látta, hogy kicselezem a gravitációt. Mivel egyetlen lelkendező halott sem bukkan fel, kifújom a levegőt.

– Minden rendben? – kérdezi Heather. Bólintok, amilyen diszkrétén csak tudok. Elenged, de az ajkát aggódalmasan összeszorítja.

Óvatosabbnak kell lennünk.

Helyrebillentem az egyensúlyomat, és megpillantom a tükörképemet egy átrendezés miatt bezárt ajándékbolt sötét ablakában. Heather mellettem van, de én egyedül állok. A halottaknak nincs tükörképük. Úgy nézek ki, mint valami bajkeverő – szögletes arc, pisze orr, széles testalkat, vastag csontok –, pont, mint az apám.

Lassan elindulunk. Megismerem a boltot, amint meglátom a könyvet és író tollat ábrázoló cégért az ajtó felett. A nyugtalanságom ellenére vigyorogni kezdek.

Odabent a zöld falak és a szekrények tele vannak tömve minden-
nel, asztali játékoktól kezdve flancos írószereken át az Egy Gyűrűnek
és Harley Quinn baseballütőjének gyűjthető replikáig. A hely zsú-
folt és szűk, de Heather tudja, hogyan kell úgy mozogni a tömegben,
hogy ne menjenek keresztül rajta. Ráérősen nézelődünk, de egy ré-
szem mindig arra figyel, hogy ne áruljam el magam. Túl könnyű el-
felejtetni, hogy senki más nem látja vagy hallja Heathert.

– Charlie, ne fordulj meg – szólal meg egy női hang, ami nem
Heatheré. A hanglejtése olyan metsző, hogy tudatosan előkelőskö-
dőnek, szinte mesterkéltnek hangzik. – Valaki követ téged.

Lassan fordulok meg, büszke vagyok az önuralmamra, és szem-
benézek a harmincas évei derekán járó szőke nővel, aki a bolt köze-
pén álló, talárba öltöztetett próbababák között áll. A nyakában lévő
természetes gyöngysorától kezdve a kosztümje szabásán át a szépen
feltűzött frizurájáig Audrey Nightingale tisztára olyan, mintha egy
negyvenes évekbeli fotóról lépett volna elő. Tökéletes.

Az ajkai összeszorulnak.

– Azt mondtam, *ne* fordulj meg.

– Mit keresel itt, Nightingale? – kérdezi Heather, és keresztbe fon-
ja a karját.

– Természetesen a kölyökre vigyázok. – Miután megkerül egy
szelfiző fiatal párt, Audrey ismét rám szegezi sólyomszerű tekintetét,
és a háromfejű játék kutya után nyúl, amit éppen felkaptam. Gyor-
san félrenézek. Mint minden szellem esetében, az ő keze is keresztül-
megy a szilárd tárgyakon. Ettől a látványtól mindig kiráz a hideg.

Bár Audrey utálja a szabályaimat, általában betartja őket, úgyhogy ma biztosan nagyon pipa.

– Azt akarod, hogy elmenjek, vagy tudni akarod, ki követ téged?

– Az arckifejezésem bizonyára mindent elárul, mert folytatja. – Ott kint, az a sötét hajú, zöld kabátos.

Heather úgy tesz, mintha kardok replikáit venné szemügyre, hogy megnézhesse magának azt, aki követ minket.

– Biztos vagy benne?

– Ó, igen, teljesen. Azt *hiszi*, hogy diszkrét.

Az ablakon keresztül beszűrődő erős tavaszi fény megcsillan az arcén. Ugyanakkor fordulok el, amikor ő is. A srác korombeli, vagy talán egy-két évvel fiatalabb lehet, de úgy öltözködik, mintha idősebbnek próbálna látszani, szövethadrágot és csavart mintás kötött pulóvert visel új, vízhatlan dzsekije alatt.

Nem kételkedem benne, hogy a nyomomba szegődött. Audrey ritkán hibázik. Hátranézek. A srác megkockáztat még egy pillantást hármunkra, a tekintete elidőzik Audrey-n, aztán belép a szemközti üzletbe.

Ha látja Heathert és Audreyt, akkor ő is halott – a ruházatából ítélve nemrég halt meg. Talán azt akarja, hogy lépjek kapcsolatba a rokonaival, és adjak át egy üzenetet, amit én soha nem tennék meg. Nem vagyok a halottak küldönce.

A tapasztalataim azt súgják, hogy tévedek. Először is, nem tűnik túlságosan megkönnyebbültnek, hogy valaki látja őt. Másodszor, van valami Audrey arckifejezésében, amitől kiráz a hideg – a kidudorodó inak a nyakán, a feszült éberség a szemében.

Az utcára pillant.

– Ki kell vinnünk innen téged. – És megint ott van, az a villanásnyi félelem. Próbálja elrejteni, de rémült, márpedig ő nem az a típus,

aki könnyen megijed. Akkor valószínű, hogy a srác egy Éhes, egy olyan szellem, aki azt hiszi, hogy ha megkóstolja a különleges szellemlátó húsomat és véretem, akkor visszakapja az életét.

Jaj, istenem! Erre nincs szükségem.

– Látott minket együtt. – Heather hangja magasabb a szokásosnál. – Szét kellene válnunk.

– Találkozunk a buszmegállóban, jó? – motyogom.

Heather vonakodva biccent, határozottan Audrey-ra pillant, megszorítja a kezemet, és elslisszol. Az egyik eladó rosszalló pillantást vet rám, ami eléggé vicces egy dothraki-stílusú⁴ bőrruhába öltözött valakitől. A kassza felé indulok, útközben felkapok néhány csomagolópapírt egy közeli standról, majd sietek kifizetni a játék kutyát.

Vajon hogyan fogok kijutni anélkül, hogy Vízhatlan Dzseki követne?

– Hátul megyünk ki – suttogja Audrey, és a raktár felé irányít. – A kód: 4531Y.

– Ezt meg honnan tudod?

– Mit tudok? – kérdezi a pénztáros, feltételezve, hogy hozzá beszélek.

– Ööö... – Érzem, ahogy felforrósodik az arcom. – Semmit.

Begyömöszölöm a játékot a hátizsákomba. Az eladó tekercset csavar a csomagolópapírból. Úgy tartom, mint egy kardot, miközben a bolt hátsó része felé tartok, a csak a személyzetnek fenntartott ajtó felé, amin az áll: **BELÉPÉS CSAK AZ ÜNNEPÉLLEL KAPCSOLATOS ÜGYEKBEN**⁵.

Az izzadságtól csúszik a kezem, de sikerül beütnöm a kódot és kinyitni az ajtót. Meg sem fordulok, hogy lássam, megúszom-e a dolgot.

⁴ Utalás a *Trónok harca* egyik népcsoportjára.

⁵ Idézet *A Gyűrűk Urából* (fordította: Réz Ádám).

Audrey a másik oldalon vár rám.

– Mozogj gyorsan – mondja –, de ne *túl* gyorsan. Legyél magabiztos, mintha ide tartoznál.

Elsietek a különböző termékekkel megrakott egyszerű polcok mellett, és visszatartom a lélegzetem, amikor egy hang hallatszik az oldalsó kis teakonyhából. Bár fel vagyok készülve egy dühös összecsapásra egy alkalmazottal, aki azt akarja tudni, mit keresek itt, végül anélkül jutok el a vészkijáráthoz, hogy bárkivel is találkoznék.

– Be van riasztózza – tájékoztat Audrey.

Grimaszolok, ráteszem a kezem a pánikrúdra, és erősen lenyomom. Egy szívdobbanással később már az élelmiszerpiacon keresztül rohanok, a fülem még mindig cseng. Tizenöt perc alatt megkerülöm a városközpontot, és észak felé tartok a yorki katedrális árnyékában, mert a Clifford's Tower körül túl sok a nyugtalan halott. Mad Alice⁶ nincs a sikátorában, így a Lund's Courton⁷ át a Swinegate-re osonok, éppen csak elkerülve, hogy belefussak egy cilinderes idegenvezetőbe és a lelkes szellemvadász társaságába.

Már sántítok, mire a Memorial Gardensnél átkelek a folyón, és a régi városfal mentén a vasútállomás felé veszem az irányt. Mire végre megállok szusszanni, Audrey eltűnik.

Egyedül vagyok. Senki sem követ. Bekapok egy rágógumit, hogy a félelem íze eltűnjön a számból.

Heather a buszmegállónak támaszkodik, amikor megérkezem, és nézi, ahogy a pufidzsekim zsebeiben a jegyem után kutatok.

A bal csonkom szúr. Amint hazajutok, le kell vennem a protézisemet. Hogy enyhítsem a fájdalmat, leülök a fémpadra, és az utasváró

⁶ A legenda szerint Mad (magyarul: Örült) Alice-t a férje rendszeresen verte, ezért az asszony megölte őt, majd tettebe beleörült. 1825-ben akasztották fel.

⁷ Korábbi elnevezése: Mad Alice Lane.

üvegének dőlök. Heather leül mellém, és mivel senki más nincs a közelben, megengedem magamnak, hogy egy kicsit hozzábújjak.

A gondolataim visszatérnek a fiúhoz, aki újra és újra meghal a hidegben. Bárcsak segíthetnék neki, de legutóbb...

Nem, nem tudok a múltkori esetre gondolni.

A hónom alá dugom a papírtekerceszt, és előhúszom a táskámból a játékot, hirtelen aggódom, hogy egyáltalán nem jól választottam.

Megfordítom, hogy Heather jól megnézhesse.

– Szerinted tetszeni fog neki?

– Imádni fogja. – Van valami éles a hangjában, valami kimondatlan, de nincs energiám kíváncsiskodni.

Megjelenik a buszunk, csak félig van tele, ami azt jelenti, hogy együtt mehetünk haza. A megkönnyebbülés felvidít. Felállunk. A busz beáll, és ahogy felszállunk, megvillantom a jegyemet a tompa szemű sofőrnek. Alig néz rá, de felderül, amikor meglátja a játék kutyát.

– Ugyanilyent vettem a gyerekeknek karácsonyra. Az alvilág őrzője. Bólintok és mosolygok.

Heatherrel leülünk az ablak mellé, elöl, hogy ki tudjak nyújtózni. Ahogy a busz elindul, észreveszek egy alakot, aki az állomással szemben húzódó régi városfalról figyel. Vízhatlan Dzseki elég merész, ott áll a napfényben, mintha azt akarná, hogy tudjam, ott van. Heather nem vette észre. Jó, úgyis csak aggódna.

Egy hirtelen, dermesztő gondolattól felegyenesedek.

Nem követett engem; Audrey észrevette volna. Tehát tudta, hogy hová megyek. Ő ért ide előbb, és várt.

A remegésnek, amit érzek, semmi köze a motor dübörgéséhez és nyöszörgéséhez, ahogy a busz végigmegy a Queen Streeten, és bekarrododik a Blossom Streetre. Nem, nincs olyan, hogy hatodik érzék,

de a csontjaimat nehezebbnek érzem, és a fejem úgy lüktet, mintha olyan kérdésekre adott válaszok ellen tiltakoznék, amiket soha nem akartam, hogy feltegyenek.

Hosszú idő óta először érzem úgy, hogy kísértenek.

2

BARÁTSÁGOS SZOMSZÉD SZELLEMEK

OTT, AHOL ÉLÜNK, SOKKAL KEVESEBB SZELLEM VAN, de azért ott is akad – a helyi barkácsbolt sorai között kóborolnak, a régi idők emlékére sorban állnak a kifőzdében, vagy a zsákutcánk felső részén járkálnak, és azon siránkoznak, hogy milyen állapotban vannak a díjnyertes rózsáik.

– Nem törődnek velük, fiacskám – kiáltja Mr. Broomwood, és hosszan maga után húzza köpenye övét, ahogy felénk közelítve átkel az utcán. Az arca csupa szemöldök és összehúzott ránc a ferde száj felett. – Egyszerű szappan és víz is megteszi a levéltetvek ellen, de nem csinálják meg, és napokig kint hagyják a kukákat, miután a kukásautó elment. Napokig. Negyven évig ez volt az otthonom, de ezek a bérlők, akiket David hozott ide, egyáltalán nem tisztelik. Egy levél is megtenné, névtelenül, mint...

– Ez nem az én dolgom, Mr. Broomwood – tiltakozom, mint ahogy tavaly októberi halála óta szinte mindennap.

– Akkor kié, mi? – Az öreg felhúzza magát, kinyújtott ujját úgy ingatja, mintha rossz kiskutya vagy az önkormányzat egyik

alkalmazottja lennék. – Ha tehetsz valamit egy gaztett ellen, akkor kutya kötelességed megtenni.

A zsebembe dugom a kezem. Tavasz van, de csípős a levegő.

– Úgy néznének rám, mint egy igazi csodabogárra.

– Mit számít ez? Mindig is furcsa fiú voltál.

– És mit számítanak a maga rózsái?

A szemközi házban meglibben a csipkefüggöny. Mrs. Ginty valószínűleg azon tűnődik, hogy a Frith fiú miért vitatkozik már megint önmagával a járdán.

– Nemet mondott, most hagyja békén. – Heather megfogja a karomat, és otthagyjuk Mr. Broomwoodot a fel-alá járkálásával.

Nem mindig láttam őket. A kiskorom boldogítóan kísértetmentes volt, amíg kilencévesen meg nem betegedtem. Az agyhártyagyulladás gyors volt és kegyetlen, térd alatt elvitte mindkét lábamat. Aztán megölt. De az orvosok valahogy visszahoztak – „isten csoda”, ahogy Nan, a nagymamám mondta.

A világ, ahová visszatértem, sokkal zsúfoltabb, mint az, ahonnan eljöttem.

Apa taxija nem áll a házunk felhajtóján. A lámpák égnek, és én fel lélegzem az otthon nyugalmaiban. Csizmák és kabátok az ajtó mellett; kopások a folyosón a kerekesszék és a Henry Hoover takarítógép párbajának eredményeként; egy folt a mennyezeten, ahol eltört egy cső, és apa maga próbálta megjavítani; kék szőnyeg, ami középen ki van kopva, de a szegélynél még mindig vastag.

Anya azt harsogja, hogy a vacsorám a sütőben vár melegen. A tévé be van kapcsolva, és hallok, ahogy egy megrendezett veszekedés eléri a drámai csúcspontját, a vízforraló pedig a reklámszünetben esedékes teázáshoz igazodva sívít.

– Kösz! – kiáltom, és a szobám felé indulok.

Dante, a szellem skót juhász hegyezni kezdi a fülét, amint belépek az ajtón. Gyorsan megvakargatom. Boldog nyüszítése hallatán már majdnem örülök, hogy megérinthetem a szellemeket.

Egy sovány, vörös hajú kölyök ül keresztbe tett lábbal az ágyamon. Amikor találkoztunk, nagyjából egyidősnek néztünk ki. Mostanra viszont én már szinte felnőttem, Ollie pedig örökre tizenegy éves marad. A mi külön bejáratú Pán Péterünk.

A ragasztógyurmával falra rögzített fénymásolatokra mutat.

– Hol voltál? Ezt már kétszer is elolvastam.

– Majd meglátod, vénember – mondja Heather.

Azonnal át akarom adni neki az ajándékát, de át kell ülnöm a székembe. Olyan ez, mint amikor az ember a lábát törő cipőt kényelmes papucsra cseréli. Felhajtom a tréningnadrágomat, lecsatolom a szilikonbélést és a tokot összetartó illesztőcsapot, és egyesével lecsúsztatom a protéziseimet, majd a béléseket és a tokokat. Ollie visszatartja a levegőt, Heather pedig grimaszol. A bélés felső szélénél sebesre dörzsölődött a bőr. Eléggé megizzadtam, és most csíp.

Becsusszanok a kerekesszékembe – ultrakönnyű váz, alacsony háttámla, és nincsenek tolófogantyúk. Ez a szoba régen Nané volt, és tágas fürdőszobával rendelkezik. Eltart néhány percig, amíg megtisztítom és gézzel befedem a sebet, majd lesikálom a béléseket, és felakasztom őket száradni.

Amikor visszagurulok a hálósobába, Ollie éppen Heatherrel beszélget a legújabb fal képregényről. A könyvtárban lefénymásoltam a *Hellboy: A végzet jobb keze* című könyvet, és kitűztem, mint egy storyboardot, hogy legyen mit olvasnia, amíg nem vagyok otthon, bár valószínűleg a nap nagy részében az egyetem előadótermeiben

kísértett. Ollie-nak nem sok lehetősége volt iskolába járni, amikor még élt, úgyhogy most, hogy halott, bepótolja a lemaradását. A hálósobám nagy részét az ő geekségének szenteltem. Az íróasztal feletti polcok a legkedvesebb Bosszúállóink szentélyei: Ollie-nak Thor, nekem pedig Pókember a kedvencem. Heather nem hajlandó választani, de mindketten biztosak vagyunk benne, hogy a Skarlát Boszorkányért van oda. A falakon minden szabad helyet az általunk olvasott képregényalbumok, képregények és könyvek folyamatosan változó kollázsainak szentelünk.

Ollie mostanában kezd belemélyedni abba, amit ő „ókori klasszikusoknak” nevez: Homérosz, Euripidész és Ovidius. A helyi könyvtárban a hölgyek azt gondolják, hogy nagyon értelmiségi vagyok. Anya szerint ahhoz képest, hogy hetente hány könyvet veszek ki, sokkal jobb jegyeket kellene szereznem. Régebben nagyon jól teljesítettem, még akkor, amikor Ollie velem jött az órákra, és a fülembe súgta a válaszokat. A tanárok valamiféle traumának tulajdonították a hirtelen visszaeső tanulmányi teljesítményemet, és én hagytam, hogy ezt higgyék. Az igazság az, hogy Ollie nélkül csak egy átlagos srác vagyok. Bár eléggé szeretem a történeteket, de lassan olvasok, és ha nem kellene Ollie helyett lapozgatnom, soha nem olvasnék el egyetlen könyvet sem, amit haza kell vinnem neki.

Kiveszem a táskámból az ajándékunkat, és odatartom neki. Elégedett vagyok a csomagolással, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy a buszon csináltam.

– Boldog halálnapot, vénember!

Ollie elvigyorodik.

– Nem kellett volna vened nekem semmit.

– Meg akartuk ünnepelni valahogy – mondja Heather.

Ollie túl beteg volt ahhoz, hogy emlékezzen dolgokra a halála napjáról, csak annyit tud, hogy tavaszhoz képest hideg volt. Tavaly bele-néztem a feljegyzésekbe, és megtaláltam: Oliver John Shuttleworth április 11-én halt meg influenzában. Akkor és ott eldöntöttem, hogy ezt minden évben meg kell ünnepelnünk.

Heatherrel is megtenném ugyanezt, de ő inkább elfelejtené, ami vele történt.

Ollie úgy néz ki, mint akit mindjárt szétvet az izgalom.

– Akkor nyisd ki!

Óvatosan tépem a papírt ott, ahol ő mondja, először a sarkát, majd a szegélyek mentén. Amikor lekerül a csomagolás, és a kezem-ben tartom a háromfejű kutyát, Ollie arca széles, ragyogó mosoly-ra húzódik.

– Kerberosz! Haver, ez állati, köszí. Tudtad, hogy Hésziodosz három helyett ötven fejet adott neki?

Hirtelen úgy érzem, hogy megérte elmenni a The Shamblesbe, megérte a fájdalom, sőt, még az is, hogy kiszúrt az az Éhes.

Dante megszimatolja a kezemet, emlékeztetve, hogy ki akar men-ni megugatni a környékbéli mókusokat.

– Majd én kiviszem – mondja Heather.

Valószínűleg így lesz a legjobb. Ma este nincs rendes ürügyem ar-ra, hogy a környéken csavarogjak.

Segítenem kell Heathernek, kinyitom neki az ajtókat, különben át kellene menniük a falon, márpedig ez az egyik alapszabályom.

Első szabály: tilos átmenni szilárd tárgyakon, falakon vagy sövé-nyeken, amikor látom.

Második szabály: tilos lebegni, vagy más módon megszegni a gra-vitáció törvényét.

Harmadik szabály: tilos eltűnni a semmibe, vagy felbukkanni a semmiből.

Miközben elindulok, hogy kiengedjem Heathert és Dantét, bedugom a fejem az ikrek ajtaján. Poppy, aki az Elzás paplanja alatt lapul, álmosan integet nekem. Lorna épp csak annyi időre néz fel a könyvéből, hogy megmondja, olyan szagom van, mint egy sajtos fingnak. Az ágyát Danielle-lel, az unokatestvérünkkel osztja meg. A fiúk, Anton és Jamie, elnyúltak a kihúzható vendégágyas fekhelyen. Fingó hangokkal üdvözlnek, én pedig magányosnak érzem magam a köztem és a családunk többi gyereke között lévő tízéves korkülönbség miatt.

Ha a hajmeresztő hármas itt alszik egy hétköznapi este, az azt jelenti, hogy Chrissie nagynéném rosszul van a kemoterápiája után. Errefelé mindenki szeret siránkozni a családunkat ért szerencsétlenségek miatt, azt mondják, hogy el vagyunk átkozva – először az én agyhártyagyulladásom, aztán Nan hirtelen halála, és most Chrissie is megbetegedett. De mindenféle hülyeségeket mondanak, mint például „minden okkal történik”, vagy „ha már rákos leszel, akkor legalább ez a fajta legyen az, nem?”. Mintha lenne erre válasz.

Szép csendben kiengedem Heathert és Dantét a bejárati ajtón. Amikor visszamegyek, anya azzal az ostoba, nyálas pillantással néz rám, amit a szeretteinek tartogat.

– Későn jöttél haza.

Nem szeretek anyára nézni, amikor hazudok neki, ezért kinyitom a sütőt, és kiveszem a vacsorámat: pásztortpité, borsó és sárgarépa.

– A könyvtárban voltam.

– Jó tudni, hogy komolyan veszed a vizsgáidat. – Átnyújtja nekem az evőeszközöket, én pedig az asztalhoz manőverezem a székeimet.

Tudom, hogy kiszúrta a friss kötéseimet, amikor azt mondja: – Használd a székedet odakint is, ha a protézis kidörzsöl.

Azt mondom, hogy használni fogom, pedig nem. A székem kényelmes és könnyen mozgatható, és szerencsés vagyok, hogy ilyenem van, de elegendem van abból, hogy az emberek bámulnak, nyíltan semmibe vesznek, vagy a velem levő embert kérdezik, hogy mi a bajom, mintha nem tudnék beszélni a magam nevében. A protéziseim segítenek beilleszkedni, de ha sokáig viselem őket, dörzsölnek. Öt nap van hátra a következő vizsgálatig és az új tokokig. Reméljük, hogy ez megoldja a problémát, bár nem nagyon bízom benne.

Anya a konyhapultnak támaszkodik és locsog, amíg én megvacsorázom.

A bézs linóleum, a sárga falak és a lámpabúrák ugyanazok, mint amikor Nan még élt. Amikor beköltöztünk, azon tűnődtem, vajon a szelleme várni fog-e rám, de a házban csend volt. Ollie az ajtóban áll, és hallgatja a pletykákat, amiket anya a fodrászatban hallott. Elkapom a tekintetét, és elmosolyodom. Anya kissé elsápad, és odapillant, de nem szól semmit.

Hülye. Óvatlan. Anya látja a rezdüléseket, bármennyire is próbálom elrejtetni őket. El kell rejtennem őket, főleg előle. A fodrászatban jól játssza a szerepét – beállított frizura, festett körmök, mosoly és nevetés. Valójában azonban három gyereke van otthon, egy beteg nővére, és nincs elég ideje meg pénze, hogy boldoguljon.

Vacsora után felajánlom, hogy kiviszem a szemetet, amit anya, aki már visszatért a tévé és a nagy halom vasalnivaló elé, köszönettel fogad.

A szemeteszákot a gurulós kukába dugva végigpásztázom a zsákutcánkat, hogy megkeressem a Vízhatlan Dzsekit. Mr. Broomwood

visszavonult, valószínűleg azért, hogy az unokája nemkívánatos bér-
lőit kísértse.

– Nincs itt.

Megpördülök a székemmel, az idegeim pattanásig feszülnek. De
csak Audrey ólálkodik a ház mellett.

– Ellenőriztem a környéket. Nem követett hazáig.

– Jó. És ki az?

– Valaki, akitől távol kell tartanod magad.

– Akkor egy Éhes?

Audrey habozik.

– Majd én távol tartom tőled, csak légy óvatos!

Még mindig fél, bár próbálja nem mutatni, de túl jól megtanított
olvasni az arcokról ahhoz, hogy ne vegyem észre.

– Te félsz tőle.

A tekintete fagyossá válik.

– Gondoskodj róla, hogy Ollie veled maradjon ma este.

– Mit nem mondasz el nekem?

– Még nem állsz készen.

– De igen – mondom inkább ösztönösen, mintsem azért, mert
így is gondolom.

– Látsz, de nem *akarsz* látni.

Düh égeti az arcom.

– Ööö, igen! Mert ez az egész elcseszte az életemet!

Válasz helyett csak szomorúan mosolyog. Tényleg leereszkedő,
mintha abban az esetben, ha jobban kezelném ezt az egészet, elké-
pesztő kísértetes titkokat osztana meg velem. Talán ha így tenne, ak-
kor nem kellene többé félnem a halottaktól. Vagy talán jobban fél-
nék. Nem is tudom.

Bárcsak ki tudnám húzni a srácot, akit a The Shamblesben láttam abból a hurokból, amiben vergődik! De valószínűleg csak magával rántana, és én magamra maradnék, és halálra fagynék egy havas utcán. Szeretnék segíteni neki, de nem tudok.

Jobb lenne, ha egyáltalán nem látnék szellemeket.

Dante elrobog mellettem, eltűnik a sövényen át, majd újra előbújik, a nyelve kilóg. Megfordulok. Heather ott áll, és az ajkát harapdálja.

– Érthető? – mondom csak azért, hogy mondjak valamit, pedig már zavarban vagyok a kirohanásom miatt. Amikor visszafordulok, hogy Audrey szemébe nézzek, a felhajtó üres.

Mindig megszegi a hármasszámú szabályt.

– Majd ő elintézi, Charlie. Próbálj meg aludni egy kicsit. – Heather egy sajnálkozó félmosolyt vet rám, és elmegy. Jó éjt kívánok neki, de szeretném, ha maradna. Jobban érezném magam, ha a közelemben lenne, de neki megvan a maga napirendje.

Visszatérve a házba felállítom a függőágyat Ollie-nak, és kitömöm párnákkal, hogy megformázzam az alakját. Így könnyebben becsapom az agyamat, és elhitetem magammal, hogy benne fekszik, nem pedig a levegőben lebeg. Amikor bebújok a takaró alá, Dante melém telepszik. Bárcsak jobb örkutya lenne, de ugyanolyan valószínű, hogy hanyatt vágná magát, ha egy idegen szellem megvakargatná a hasát, mint hogy ugatna és felébresztene. Ott fekszünk, és én úgy teszek, mintha aludnék. Nem tudom megállni, hogy a gondolataim visszakalandozzanak Vízhatlan Dzsekire.

Nem kétségbeesettnek tűnt, hanem elszántnak.

És ez még jobban megrémít.

Megköszörülöm a torkomat, és feltámaszkodom.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ollie, ugye nem láttál új arcokat lógni errefelé? Csak mert ma követtek a városban. Valószínűleg semmiség, de... – Nem fejezem be a gondolatot, hogy ráharapjon a csalira.

És tényleg ráveti magát.

– Majd figyelek, hátha felbukkan valaki. Hogy is néz ki ez a kísértetecske?

Leírom Vízhatlan Dzseki hajának göndörségét, a vállának lejtését, azt, hogy a keze mindig a zsebében volt. Ollie kíváncsisága keveredik az én rettegésemmel, és mindent ellentmondásosnak érzek.

– Ébressz fel, ha bárki halott felbukkan, jó? Nem csak ő. – Próbálok laza hangnemet megütni, Ollie pedig, becsületére legyen mondva, nevet, és úgy tesz, mintha nem félnék.